

ЗАСТОСУВАННЯ ДИСТАНЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОГРАМАХ «НАВЧАННЯ ПРОТЯГОМ ЖИТТЯ»

Божкова В.В.

Сумський державний університет, м. Суми

Проблеми навчання протягом життя не є новими для провідних країн світу. Так, у Франції «Закон про безперервну освіту» був прийнятий у 1971 р., в Норвегії «Закон про освіту дорослих» – у 1976 р., у Фінляндії прийнята відповідна національна стратегія, а у Китаї навчання дорослих розглядається як умова успішного економічного розвитку і функціонує понад 1300 спеціальних вищих шкіл для дорослих, більшість з яких є державними. З 2006 р. Європейська Комісія прийняла Програму навчання протягом життя (Lifelong Learning Programme), яка об'єднала різні освітні й навчальні ініціативи і стала одним з основних компонентів європейської соціальної моделі. В Україні розвиток системи безперервної освіти та навчання протягом життя задекларований у «Національній доктрині розвитку освіти».

Однією з прийнятних форм для програм навчання протягом життя є застосування технологій дистанційного навчання, які дуже швидко поширюються в світі і в майбутньому стануть домінуючими. Красномовним доказом цього є досвід провідних університетів світу, в системі дистанційного навчання яких навчається близько 1/3 від загальноосвітової кількості студентів.

У 2000 р. за ключовими словами "дистанционное обучение" (на російській мові) Українська пошукова система «Мета» видавала 1445 посилань, у 2012 р. – 212000 документів на 15200 сайтах, а у 2013 р. – 165000 документів на 14800 сайтах. Інші пошукові системи (Yandex, Rambler, Googl, Bing) нині знаходять ще більшу кількість документів.

Поліпшення якості винайденого матеріалу (який в більшій мірі став відповідати сутності запиту), переосмислення філософії діяльності порталів (наприклад, нині Rambler став медіа-порталом персоналізованих новин) є свідченням прогресивних тенденцій розвитку ресурсної бази для навчання. Але, в Україні концепція навчання протягом життя для всіх вікових категорій на сьогодні впроваджується ще не в повній мірі; в україномовному Інтернет-середовищі навчальні ресурси дистанційної освіти для всіх вікових категорій майже відсутні; з боку держави уваги до цих проблем не достатньо і (враховуючи економічну і політичну кризу) навряд чи найближчим часом відбудуться зміни на краще.

Не зважаючи на зазначені проблеми вважаємо, що цей напрям діяльності може бути цікавим для ВНЗ України (з огляду на демографічні тенденції, з одного боку, та зростаючі вимоги ринку до рівня кваліфікації працівників, з іншого).

Таким чином, ініціативи вітчизняних ВНЗ щодо розроблення дистанційних курсів для програм навчання протягом життя можуть забезпечити їм розширення сфер діяльності, а вітчизняній освітній сфері в цілому – подальший розвиток.